

[Victor Larsen.]

hvilke der ydes Statstilskud, skal indberettes — saaledes maa det forstaas —, og disse Indberetninger skal indeholde Oplysninger om Sted, Tidspunkt og Omkostninger ved de paagældende Arbejder. Meningen er altsaa, at Arbejdsministeriet som øverste Myndighed, det centrale Punkt paa dette Omraade, maa have en fuldstændig Oversigt over Arbejdsmuligheder og Ledighedsforhold i de forskellige Egne af Landet, saaledes at man altid har Oversigt over, om et Arbejde, der sættes i Gang med Beskæftigelse eller med Bekæmpelse af Arbejdsløsheden som væsentligt Formaal, bør iværksettes eller udskydes. Der tilstræbes herved en større Effektivisering, en større Koordination af Statens beskæftigelsesmæssige Foranstaltninger, og det foreslaas derfor, at Arbejds- og Socialministeren kan rette Henvendelse til de paagældende Fagministerier om, at Arbejdet udsættes.

Den Centralisering, der her finder Sted, finder jeg overordentlig gavnlig. Det maa være i høj Grad betimeligt, at man paa det centrale Punkt, som Arbejdsministeriet jo her maa siges at være, danner sig et Overblik over Arbejdsmuligheder og Arbejdsledighed, saaledes at de andre Ministerier, der ogsaa kan sætte Arbejde i Gang, ikke kommer til at konkurrere med hinanden om ledig Arbejdskraft og derved fremkalder Tilstande, som ude i Landet vilde føles fuldkommen meningsløse.

I § 2 foreslaas det, at alene arbejdsløse, der anvises af den offentlige Arbejdsanvisning, kan beskæftiges ved de her omhandlede Arbejder. Jeg tror, Bestemmelsen er rigtig, og den er i alt Fald paa Linie med Loven om Formidling af Arbejdskraft. Der sikres herved et vist Indseende med Anvisningen til disse Arbejder.

§ 3 omhandler Arbejdstiden, der kort og godt fastsættes til 48 Timer ugentlig. Allerede ved Cirkulæret af 24. Juli 1945 gik man jo med de bevilgende Myndigheders Godkendelse fra 40 Timers til 48 Timers Arbejdsuge. Den Begrundelse, der gives — og der gives jo flere Grunde —, kan jeg meget vel tiltræde. Man siger, at de andre offentlige Tilskudsarbejder har jo ikke nedsat Arbejdstid, det gælder f. Eks. Landvindings-, Grundforbedrings-, Dræningsarbejder o. s. v., det medfører en unødvendig Fordyrelse, naar Entreprenørmaterialet skal være længere paa de paagældende Steder og ikke kan udnyttes fuldt ud; og navnlig kan der komme og kommer der Gnidninger, hvis der ved mange forskellige Arbejder anvendes Arbejdskraft, som har en 48 Timers

Arbejdsuge, og man saa har 40 Timers Arbejdsuge ved Arbejderne efter denne Lovgivning. Det er meget naturligt. Denne Bestemmelse har derfor vor fulde Tilslutning.

§ 4 indeholder to nye og betydningsfulde Bestemmelser. Ifølge de foregaaende Love var det Staten, Kommunen og de private Institutioner, som kunde igangsætte Arbejde, og ved private Institutioner forstod man ikke-erhvervsmæssigt drevne. Men nu foreslaas det, at Enkeltpersoner og private Sammenslutninger, hvor særlige Forhold — det understreger jeg naturligvis — taler for det, kan komme i Betragtning og Tilskud ydes til erhvervsmæssige Formaal. Jeg forstaar det saadan, at det er Formaalet, at Besæftigelsesforanstaltningerne i højere Grad end hidtil skal kunne have en produktiv, samfundsmæssig og erhvervsmæssig Betydning, og jeg vil ogsaa gerne sige, at naar man begrænser det paa den Maade, saaledes at der ikke kan blive Tale om ubillig Konkurrence eller Støtte paa en saadan Vis, at man foretrækker bestemte Virksomheder — det er jo slet ikke Tilfældet, tværtimod, det vil man passe paa ikke sker —, saa er det en Udvidelse, som vi fra vor Side hilser med Tilfredshed. Naar det angives, at det drejer sig om større Arbejder, som man ellers rimeligvis ikke kunde faa iværksat, Koksværker, Salpeterværker og maaske Raaoleanlæg eller Kystsikringsanlæg, Molearbejder, Plantage- og Opdyrkningsarbejder, saa ser vi saadan paa det, at det er forstandigt, man har taget dette med.

Men dernæst foreslaar man i § 4 en Omskoling af arbejdsledige. Naar man ved, at den svenske Stat har erhvervet Værksteder, hvor den allerede i nogen Tid har forsøgt Omskoling af Arbejdere, og at dette har virket i høj Grad tilfredsstillende, saa er der meget, der taler for, at vi prøver det samme. Vi forstaar det paa den Maade, at man ikke, det gør man i hvert Fald ikke i Sverige, ligefrem lærer Folk et nyt Fag — det kan man simpelt hen ikke i den Tid, der er til Raadighed —, men at man lærer den paagældende at passe en eller flere bestemte Maskiner, at udføre et eller flere ganske bestemte Arbejder, og derved gør man jo i Virkeligheden den Arbejder, der er ude for en saadan Omskoling, mere samfundsgavnlig, hans Evner og Anlæg udnyttes paa bedre Maade, og det maa absolut være en Ting, som vi her i Danmark ogsaa maa sætte ind for.

§ 5, som omhandler Arbejdsløn, fastslaar, saaledes som det ogsaa har været ved de foregaaende Love, at man i størst mulig